

nedsat til 540 Kr., men dog med Ret for Kommunen til at forhøje dette Beløb. Folketingets Udvalgsflertal havde tiltraadt et Ændringsforslag, der lød saaledes: Ydelse efter denne Lov bestaar fra 1. Juli 1927 at regne i en Invalidrente paa 800 Kr. aarlig ved svære Former af Invaliditet og 540 Kr. aarlig i andre Tilfælde samt Helbredelsesforanstaltninger m. v. i visse Forhold. Denne Ændring blev ikke vedtaget, men jeg betragter den som en god Ændring og vilde ønske, vi kunde faa den gennemført her i Tinget.

Den nugældende Ordning er i nogen Grad bygget paa Forsikringsprincippet, et Princip, som den Gang blev erkendt som godt, og som vi stadig anser for godt, og som vi kunde ønske anvendt i endnu højere Grad, end Tilfældet har været. Men netop den Omstændighed, at Forsikringsprincippet er anvendt, har gjort, at man fra visse Sider i Folketinget har opfattet det saaledes, at Invaliderentens Størrelse ikke kunde forandres. Jeg mindes ikke, at den Opfattelse var fremme i 1921, da Loven blev vedtaget. Hvis den havde været fremme den Gang, nærer jeg ingen Tvivl om, at der vilde være blevet indsat en Bestemmelse i Loven om Rigsdagens Ret til at foretage Forandringer i Invaliderenten. Det er endnu vor Opfattelse — og jeg antager, det store Flertal deler denne Anskuelse —, at Rigsdagen har en saadan Ret, og heldigvis har jo ansete Jurister givet denne Opfattelse Medhold. At Rigsdagen ved Lovens Vedtagelse ikke havde den modsatte Opfattelse, synes mig ogsaa godtgjort ved det Indlæg af Professor Berlin, der findes optrykt i Folketingsudvalgets Betænkning under Bilag 11.

I Lovforslaget, saaledes som det blev fremsat, var de Beparelser, der vilde fremkomme ved de foreslaaede Ændringer, opgjort til 6,8 Mill. Kr. i alt, 1,8 Mill. Kr. for Staten, 1,8 Mill. Kr. for Kommunerne, 1,1 Mill. Kr. for Arbejdsgiverne og 2,1 Mill. Kr. for de forsikrede, men desforuden var der foreslaaet en ret betydelig Forenkling af Administrationen, som ogsaa vilde medføre nogen Beparelse. I Dag har den højtærede Sundhedsminister fremsat et Lovforslag om Lønningerne, der ligeledes vil medføre Beparelser. Disse Ændringer kunde maaske have været indført i det foreliggende Lovforslag, men nu fremkommer de paa et særligt Lovforslag, og dette finder jeg rigtigt, for det foreliggende Lovforslag er jo i visse Maader en Revision af den nugældende Lov og altsaa ikke blot en Forandring af Renterne.

Da jeg antager, at Forslaget skal i Udvalg, skal jeg ikke her gaa i Enkeltheder, men kun ganske kort paapege de Forandringer, der findes. Ifølge § 1 kræves der til Ansøgning om Invalidrente Lægeerklæring, Erklæring fra Kommunalbestyrelsen og Erklæring fra Sygekassens Bestyrelse, hvilket alt sigter til en Skærpelse af Antagelsesprøven. I § 3 er der ogsaa en Skærpelse. § 4 indeholder en Bestemmelse om, at en Person skal være Medlem af en Sygekasse i 2 Aar, inden han kan søge Invalidrente. I § 18 er Kontrolbestemmelserne ret betydeligt skærpet, og det er fastslaaet, at Invaliderentyderen skal betale sin Part af Omkostningerne ved Lægeundersøgelsen. Det paalægges baade Sygekassens Bestyrelse og Kommunalbestyrelsen at gøre Indberetning, naar man skønner, at der er indtraadt Forandring i den forsikredes Tilstand, som maaske kunde medføre, at Invaliderente ikke skulde ydes. Hidtil har Kommunerne i adskillige Tilfælde betalt Forskud, naar et Sygekassemedlem androg om Invalidrente. Naar Ansøgeren ikke fik sit Andragende bevilget, kunde de ikke eller kun vanskeligt faa Pengene tilbage. Nu er der indsat den Bestemmelse, at de har Ret til at kræve Beløbet tilbage.

Alt i alt mener jeg, at disse Ændringer vil bidrage til, at Loven kan blive det, den var tænkt at skulle være, og at Misbrug saa vidt muligt undgaas. Helt undgaas Misbrug aldrig, men jeg mener, at vi skylder at gøre vort til, at en i og for sig god Lov ogsaa kommer til at staa saaledes i Befolkningens Øjne. Vi skylder Lægerne det, vi skylder de Mennesker det, der arbejder med og administrerer Loven. Med disse Udtalelser skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

A. P. Hansen: Ved dette Lovforslag, der kommer fra Folketinget, er, om jeg saa maa sige, Kredsen af Nedsæringslovforslag, der angaar den sociale Lovgivning, saa godt som sluttet. Man har derved naaet at tage fra de fattige, de svageste og at give til de bedre stillede. Det er det, man kalder en tvingende Nødvendighed for, at Nationen kan bestaa. Jeg maa forstaa det saaledes, at naar vi faar dette Lovforslag gennemført — det tror jeg er et almindeligt Indtryk —, vil Rigsdagssamlingen være sluttet, og der vil dermed være sat Punktum for Rigsdagens Arbejde i denne Samling. Regeringen vil dermed have gennemført, om jeg saa maa sige, første Del af sit Program, Nedsænkningen, gennemført, at det bliver gjort vanske-